

3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasady spójności, gdyż zaskarżona decyzja pozwala na wejście w życie umowy międzynarodowej mającej zastosowanie do terytorium Sahary Zachodniej, podczas gdy żadne państwo członkowskie nie uznało zwierzchności Królestwa Marokańskiego nad Saharą Zachodnią. Zaskarżona decyzja wzmacnia zajęcie przez Królestwo Marokańskie terytorium Sahrawi, co jest sprzeczne z pomocą udzieloną przez Komisję uchodźcom Sahrawi. Zaskarżona decyzja nie jest ponadto spójna ze zwyczajową reakcją Unii Europejskiej na naruszenia obowiązków wynikających z bezwzględnie obowiązujących norm prawa międzynarodowego i jest sprzeczna z celami wspólnej polityki rybołówstwa.
4. Zarzut czwarty dotyczy uchybienia celowi zrównoważonego rozwoju.
5. Zarzut piąty dotyczy naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, gdyż zaskarżona decyzja jest sprzeczna z uzasadnionymi oczekiwaniami skarżącej, powstałymi w wyniku wielokrotnych wypowiedzi instytucji Unii Europejskiej dotyczących zgodności z prawem międzynarodowych umów zawartych z Królestwem Marokańskim.
6. Zarzut szósty dotyczy naruszenia układu stowarzyszeniowego zawartego między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim, gdyż zaskarżona decyzja jest sprzeczna z art. 2 tego układu w zakresie, w jakim narusza prawo do samostanowienia.
7. Zarzut siódmy dotyczy naruszenia Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, gdyż zaskarżona decyzja pozwala na wejście w życie protokołu, w którym Unia Europejska i Królestwo Marokańskie ustalają kwoty połowowe na wodach niepodlegających ich suwerenności i zezwalają statkom Unii na eksploatację zasobów rybołówstwa podlegających wyłącznej suwerenności ludu Sahrawi.
8. Zarzut ósmy dotyczy naruszenia prawa do samostanowienia, gdyż zaskarżona decyzja wzmacnia zajęcie Sahary Zachodniej przez Królestwo Marokańskie.
9. Zarzut dziewiąty dotyczy naruszenia zasady trwałej suwerenności nad zasobami naturalnymi oraz art. 73 Karty Narodów Zjednoczonych, gdyż nie skonsultowano się ze skarżącą, chociaż zaskarżona decyzja pozwala na eksploatację zasobów naturalnych podlegających wyłącznej suwerenności ludu Sahrawi.
10. Zarzut dziesiąty dotyczy naruszenia zasady względnej skuteczności traktatów, gdyż zaskarżona decyzja powoduje powstanie zobowiązań międzynarodowych względem skarżącej bez jej zgody.
11. Zarzut jedenasty dotyczy naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego, gdyż zaskarżona decyzja przynosi wsparcie finansowe polityce kolonizacji Sahary Zachodniej przez Królestwo Marokańskie.
12. Zarzut dwunasty dotyczy prawa odpowiedzialności międzynarodowej, gdyż zaskarżona decyzja prowadzi do odpowiedzialności Unii Europejskiej w świetle prawa międzynarodowego.

(¹) Dz.U. L 349, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2014 r. – Freitas przeciwko Parlamentowi i Radzie

(Sprawa T-185/14)

(2014/C 184/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: José Freitas (Porto, Portugalia) (przedstawiciel: J.-P. Hordies, adwokat)

Strony pozwane: Rada Unii Europejskiej i Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/55/UE z dnia 20 listopada 2013 r. zmieniającej dyrektywę 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych i rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”), opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w dniu 28 grudnia 2013 r. (L 354/132);
- obciążenie stron pozwanych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 49 TFUE, ponieważ zawód notariusza objęty jest zakresem stosowania art. 49 TFUE dotyczącego swobody przedsiębiorczości i nie wchodzi w zakres wykonywania władzy publicznej w rozumieniu art. 51 TFUE. Zawodu notariusza nie można zatem wykluczyć z zakresu stosowania dyrektywy 2005/36/WE⁽¹⁾.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności, ponieważ notariusze powoływani na mocy urzędowego aktu organów publicznych są wykluczeni w sposób generalny i bezwzględny z zakresu stosowania dyrektywy 2005/36/WE.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (JO L 255, s. 22).

Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2014 r. – Ewald Dörken przeciwko OHIM – Schürmann (VENT ROLL)

(Sprawa T-223/14)

(2014/C 184/57)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ewald Dörken AG (Herdecke, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat N. Grüger)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Wolfram Schürmann (Neuhausen, Szwajcaria)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uchylenie decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 30 stycznia 2014 r. w sprawie R 2156/2012-4 oraz zmianę zaskarżonej w ten sposób, aby wniosek o unieważnienie prawa do znaku został oddalony w całości;
- posiłkowo, uchylenie decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 30 stycznia 2014 r. w sprawie R 2156/2012-4 w odniesieniu do towarów w klasie 6: „listwy metalowe do celów budowlanych” jak również w klasie 7: „dachowe folie izolacyjne” oraz zmiana zaskarżonej w ten sposób, aby wniosek o unieważnienie prawa do znaku został oddalony w odniesieniu do tych towarów;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: znak słowny „VENT ROLL” dla towarów w klasach 6, 17 i 19 – wspólnotowy znak towarowy nr 3 817 491